

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-150)

Jul (2) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 127)

776. சதுர்பாவ:

இவ்விதமான உள்ள பதினாறு விதங்களிலும் நான்கு வ்யூஹமாக நின்று (விழிப்பு நிலை, கனவு நிலை, ஆழ்ந்த உறக்க நிலை, மூர்ச்சை என்பது நான்கு வ்யூஹங்களில் = 16) ஜகத் வ்யாபாரங்களைச் செய்தல், சாஸ்த்ரங்களைப் பரப்புதல் முதலான ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம வ்யூஹ பிரயோஜனங்களைச் செய்தபடி இருப்பவன்.

777. சதுர்வேதவித்

வ்யூஹத்திலும், வுபவத்திலும் வெளிப்பட்ட இந்த உயர்ந்த வைபவங்கள் மஹாவிபூதி என்னும் பெரிய ஸமுத்திரம் போன்றதாகும் என்பதை அனைத்து தத்துவங்களையும் நன்றாக அறிந்த நான்குவேதங்கள் ஓதக்கூடியவர்களால் உணரும்படி உள்ளவன்.

778. ஏகபாத்

மேலே கூறப்பட்ட காரணத்தால் இவ்விதமாக அவர்களும் உரைத்தனர்:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - அம்சாவதாரோ ப்ரஹ்மர்ஷே! யோயம் யதுகுலோத்பவ: - ப்ரஹ்மரிஷியே! யதுகுலத்தில் அவதரித்த இந்த

க்ருஷ்ணனின் அவதாரம் என்பது அவனுடையதில் ஒரு சிறிய பகுதியே ஆகும்.

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - அம்சாசேந அவதீர்ய உர்வ்யாம் - இந்த உலகில் அவன் தனது ஒரு சிறிய துளியுடன் மட்டுமே வருகிறான்
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - விஷ்ணோர்பாகம் அமீமாம்ஸ்யம் - விஷ்ணுவின் மேன்மையை அறிய இயலாது.
- இராமாயணம் பாலகாண்டம் - ஸாக்ஷாத் விஷ்ணோ: சதுர்பாக: - இராமன் விஷ்ணுவின் நான்கில் ஒரு பாகம் மட்டுமே ஆவான்

779. ஸமாவர்த்த:

இப்படிப்பட்ட வ்யூஹம் மற்றும் விபவ ரூபங்கள் அனைத்தும் இவனிடம் எப்போதும், எங்கும் வெளிப்பட்டபடியே உள்ளவன்.

780. நிவ்ருதாத்மா

இந்த உலகின் மீது உள்ள கருணைக்கு வசப்பட்டு மட்டுமே ஜகத்வ்யாபாரங்களைச் செய்கிறான். தான் அனைத்துவிதமான விருப்பங்களும் நிறைவேறப்பட்டவன் என்பதால், இவற்றில் சிறிதும் பற்றுதல் இல்லாமல் இருப்பவன். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14) - அவகீ அநாதர: - மௌனமாய் யாருடனும் பேசாமல் உள்ளான்.

781. துர்ஜய:

தேவர்கள் மற்றும் மனிதர்கள் ஆகியோரின் சக்தி கொண்டு வெல்ல இயலாதவன். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-15) – யந்ந தர்சிதவாந் ஏஷ கஸ்ததந்வேஷ்துமர்ஹதி – இவன் தானே தன்னை வெளிக்காட்டாமல் இருந்தால், யாரால் காண இயலும்?

782. துரதிக்ரம:

இவ்விதம் உள்ளதால், இனி தன்னுடைய திருவடிகளைத் தவிர இங்கு உள்ள உயிர்கள் வேறு கதியை நாடிச் செல்ல இயலாதபடி உள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-20) – யதா சர்மவதாகாசம் வேஷ்ட யிஷ்யந்தி மாநவா: - ததா தேவமவிஜ்ஞாய துக்கஸ்யாந்தம் நிகச்சதி – ஒருவன் ஆகாயம் முழுவதையும் ஒரு பையில் அடைக்க இயலும் என்றால் மட்டுமே, அவன் ஸர்வேச்வரனை நாடாமலேயே தனது துக்கங்களைப் போக்க இயலும்.
- வாஸுதேவமநாராத்ய கோ மோக்ஷம் ஸமாவாப்நுயாத் – வாஸுதேவனை அறியாமல் உள்ள யாருக்கு மோக்ஷம் கிட்டும்?
- ந ஹி விஷ்ணுமருதே காசித் கதிரந்யா விதீயதே இத்யேவம் ஸததம் வேதா காயந்தே நாத்ர ஸம்ஸய: - அனைத்து வேதங்களும் ஒருமித்தபடி “விஷ்ணு அல்லாமல் வேறு புகலிடம் இல்லை, இதில் எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை” என்று முழங்குகின்றன.

783. துர்லப:

மனதையும், இந்த்ரியங்களையும் வசப்படுத்தி ஆராதிக்காமல் உள்ளவர்களுக்கு அல்லாமல் மற்றவர்களுக்கு ஜநார்த்தனன் அடைய இயலாதவன் ஆவான். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (78-21) - அப்ராப்ய: கேசுவோ ராஜந் இந்த்ரியைரஜிதை: ந்ருணாம் - இந்த்ரியங்களை வெல்லாதவர்களால் கேசவனை அடைய இயலாது - என்றது காண்க.

784. துர்கம:

கண்ணில் நோய் உள்ளவர்கள் உச்சிப்பொழுதில் உள்ள சூரியனைக் காண இயலாதது போன்று, ஒப்பில்லாத தேஜஸ்ஸுடன் உள்ளதால் தன்னுடைய பக்தர்கள் அல்லாதவர்களால் உணர இயலாதபடி உள்ளவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 150)

மேலும், அதிகமான ஆனந்தம் உள்ளதால், சிறிதளவு துக்கம் உண்டு என்று கூறுவதை ஏற்க இயலாது. “அதிகமாக உள்ளது” என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட வஸ்துவோ அல்லது தன்மையோ அல்லது நிலையோ அளவுக்கு அதிகமாக உள்ளது என்ற பொருளையே தரும் அல்லாது, வேறு ஒன்று உள்ளதை அது குறிக்காது; மேலும் வேறு ஒரு பொருள் உள்ளதை முற்றிலுமாக இல்லை என்றே கூறுவதாகும். நாம் ஆராயும் பொருள் அல்லாமல் வேறு ஒரு பொருள் உண்டா இல்லையா என்பதை, வேறு விதத்தில் தனியாக நிரூபிக்கவேண்டும். இங்கு நாம் காணும் விஷயத்தில், மற்ற விஷயமான துக்கம் என்பது இல்லை என்பதை சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-5) - அபஹதபாப்மா - பாவங்கள் நீங்கப்பெற்று - போன்ற வரிகள் மூலமாக தெளிவாகவே அறியலாம். இங்கு உரைக்கப்படுவது என்னவென்றால், ப்ரஹ்மத்திடம் உள்ள அபரிமிதமான எல்லையற்ற ஆனந்தம் என்பதன் மூலம், மற்றவற்றிடம் உள்ள ஆனந்தம் மிகவும் அற்பமானது என்பதே ஆகும்; இதனை தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (2-8) - தத்ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த: - இது மனிதர்களின் ஆனந்தம் - என்று தனியாக உரைத்தது. இதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தம் என்பது ஜீவன்களின் ஆனந்தம் போன்று அல்லாமல், எல்லையற்றது என்பதை உணரலாம். மேலும் ஜீவாத்மா ஆனந்தத்தின் விகாரமாகவே உள்ளான் என்பதையும் ஏற்க இயலாது. களிமண் எவ்விதம் மண்பானையாக மாறுகிறதோ அது போன்று, ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றை ஸவரூபமாக உடைய ஜீவன் வேறு ஒன்றாக மாறுகிறான் என்று கூறுவது - ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, ந்யாய வாதங்களுக்கு முரண்பாடாகவே உள்ளது. ஜீவன் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோது அவனுடைய ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவை, அவனது கர்மங்களால் அளவுபடுத்தப்பட்டு உள்ளது என்பதை நாம் பின்னர்

காண்போம். ஆகவே விஜ்ஞானமயனாக உள்ள ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக பரமாத்மா உள்ளான் என்றாகிறது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 150)

ஈச்வரன் அளிக்கும் துக்கமும் ப்ரபந்நனுக்கு நன்மையையே அளிக்கும்

மூலம் - இதுக்கு உத்தரம், அநுக்ரஹசீலனாய் ஆச்ரயிப்பார்க்குப் ப்ரபத்தி வாக்யோச்சாரண ப்ராரம்பத்திலே கடுக மோக்ஷம் கொடுக்கத் த்வரிக்கிற ஈச்வரன் இவனுடைய நசையாலே சிறிது காலம் இங்கே வைக்க இசைந்தவளவிலே இவ்விடத்திலுள்ள சிற்றின்பங்களை துக்க ப்ரஸங்க ரஹிதமாக அநுபவிப்பிக்குமாகில் இவனுக்கு இந்நசை ஒருகாலும் மாளாது; பகவதநுபவத்தில் போக்யதாபுத்தியும் கொழுந்துவிட்டு வராது. ஆகையால், யந்யாநுக்ரஹமிச்சாமி தநம் தஸ்ய ஹராம்யஹம் பாந்தவைச்ச வியோகேந ஸதா பவதி துக்கித: தேந துக்கேந ஸந்தப்தோ யதி மாம் ந பரித்யஜேத் தம் ப்ரஸாதம் கரிஷ்யாமி ய: ஸுரைபி துர்லப: என்கிறபடிகளிலே, துக்காதிகளுக்குக் காரணமான ப்ராரப்த கர்ம விசேஷத்தை ஸந்நிஹிதமான கசாதிகளைப் போலே துணையாகக் கொண்டு பித்ராதினைப் போலே சிஷ்கனான ஈச்வரன், சில கடின ப்ரக்ருதிகளுக்குப் பண்ணுகிற அநுக்ரஹ விசேஷம் இதென்று அநுஸந்திக்கை உசிதம்.

விளக்கம் - இதற்கு விடை அளிப்போம். அநுக்ரஹம் செய்யும் ஸ்வபாவம் உள்ள ஈச்வரன், தன்னிடம் ப்ரபத்தி செய்தவர்களுக்கு அந்த நொடியிலேயே மோக்ஷம் அளிக்கத் தயாராகவே உள்ளான். ஆனால் ப்ரபந்நனின் ஆசை காரணமாக அவனை ஸர்வேச்வரன் இந்த உலகில் சிறிது காலம் நிறுத்து வைக்க வேண்டியதாக உள்ளது. அந்தக் காலகட்டத்தில், ப்ரபந்நன் இந்த உலகில் உள்ள சிற்றின்பங்களை எந்தவிதமான துன்பமும் இல்லாமல், சுகமாக அநுபவிக்கிறான்

என்று கொள்வோம்; இவ்விதம் இருந்தால், அவனுக்கு இந்த உலகில் தொடர்ந்து இருப்பதற்கான ஆசை எப்போதும் குறையாது; மேலும் பகவத் அனுபவத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடும் உண்டாகாது. ஆகவே யந்யாநுக்ரஹமிச்சாமி தநம் தஸ்ய ஹராம்யஹம் பாந்தவைச்ச வியோகேந ஸதா பவதி துக்கித: தேந துக்கேந ஸந்தப்தோ யதி மாம் ந பரித்யஜேத் தம் ப்ரஸாதம் கரிஷ்யாமி ய: ஸுரைரபி துர்லப: - யாருக்கு நான் அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும் என்று விரும்புகிறேனோ அவர்களுடைய செல்வங்களை முதலில் நான் அபகரிப்பேன்; அவனுடைய பந்துக்களின் மரணத்தால் அவன் மிகுந்த துன்பம் அடைவான்; அப்போதும் அவன் என்னை விடாமல் இருந்தால், தேவர்களுக்கும் கிட்டாத அனுக்ரஹத்தை அவனுக்கு நான் செய்வேன் - என்றுள்ள ச்லோகங்களுக்கு ஏற்ப, அந்த மனிதனுடைய துக்கத்திற்குக் காரணமாக உள்ள பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட அவனுடைய கர்மங்களைத் தனக்கு அருகில் சாட்டை போன்று துணையாக வைத்தபடி, தந்தையைப் போன்று சிறிய துன்பங்களைத் தண்டனைகளாக அளிக்கிறான். இவ்விதம் செய்வதும் அவனைத் திருத்தும்விதமாக ஸர்வேச்வரன் செய்யும் அனுக்ரஹமே என்று உணரவேண்டும்.

மூலம் - ஒரு வ்யாதி விசேஷத்தை உண்டோ என்று ராஜா கேட்க, அவரும் ஓர் உபாத்யாயர் உண்டென்று பட்டர் அருளிச்செய்தார். ஆயுஸ்ஸு வளர்க்கவொண்ணாதபடி நியதாயுஸ்ஸானவனுக்கு உள்ளத்தில் உத்வேகம் பிறக்கக்கூகவும், அநியதாயுஸ்ஸுக்களுக்கு ஆயுஷ்காமீயங்களையிட்டு வளர்க்க நினையாமைக்குமாக துக்காதிகள் இவனுக்கு உபாத்யாயர்கள். இது ஆழ்வானுள்ளிட்டார் பக்கலிலே ப்ரஸித்தம். அபசாரங்களையும் தத்பலங்களையும் சிலர்க்குக் காட்டி மறைக்கிற இதுவும் “பாம்போடு ஒரு கூரையிலே பயின்றார்போல் தாங்காது உள்ளம் தள்ளும் என் தாமரைக் கண்ணா” என்று நிர்வேதபூர்த்தியைக் கடுகப் பிறப்பித்துத் தானிசைந்த ஸம்ஸார நிவர்த்தனத்தைக் கடுக இவனையும் இசைவிக்கக்கூகவத்தனை. இவ்விடத்தில் ப்ரதிகூலாநுபவாம்சம் துஷ்கர்ம பலம். இது சிஷ்ணமாகிறதும் ப்ராயச்சித்தத்திலே மூட்டுகிறதும் உபாய பலம். இவற்றில் சிஷ்ணாதிகள் ப்ராரப்த ஸுக்ருதவிசேஷ பலமாயும் வரும். ப்ராணார்த்தியாய் விழுந்த காகத்துக்குப் ப்ராணன் கொடுக்கையாலே அங்கும் ப்ரபத்தி பலம் பூர்ணம்.

துஷ்ப்ரக்ருதியான இக்காகத்துக்கு சிஷையாக ஒரு கண்ணை வாங்கிவிட்டதுவும் நிக்ரஹமன்று; அநுக்ரஹ விசேஷம்.

விளக்கம் – ஸ்வாமி பராசரபட்டரை நோக்கி ஒரு ராஜா ஒரு பிணியைக் குறித்து உரைத்து, அந்தப் பிணி பட்டருக்கும் உண்டோ என்று கேட்டார். அதற்கு பட்டர் தனக்கும் ஆசிரியன் உண்டு என்றார் (இங்கு ஆசிரியன் என்று பட்டர் உரைத்தது துன்பத்தையே ஆகும். துன்பம் எவ்விதம் ஆசிரியன் ஆகும்? பொதுவாக மனிதர்கள் நியதாயுஸ்ஸுக்கள், அநியதாயுஸ்ஸுக்கள் என்று இரண்டு விதமாக உள்ளனர். நியதாயுஸ்ஸுக்கள் என்பவர்கள் ஹோமம் முதலியவை செய்தாலும் “இவர்களுடைய ஆயுள் இத்தனை காலம் மட்டுமே” என்று ஸர்வேச்வரனால் முடிவு செய்யப்பட்டவர்கள் ஆவர். அநியதாயுஸ்ஸுக்கள் என்பவர்கள் ஹோமம் முதலியவற்றைச் செய்து, அதனால் “இவர்களுடைய ஆயுள் இத்தனை காலம் மட்டுமே” என்று ஸர்வேச்வரனால் முடிவு செய்யப்படாதவர்கள் ஆவர். இவர்களில் நியதாயுஸ்ஸுக்களுக்கு துன்பங்கள் வந்தால், தங்களுடைய வாழ்வின் மீது பற்றுதல் இல்லாத மனநிலை உண்டாகி, மோசஷத்தை எண்ணத் தொடங்குவர்; அநியதாயுஸ்ஸுக்களுக்கு துன்பம் வந்தால் ஹோமம் முதலானவற்றைச் செய்து தங்களுடைய ஆயுளை நீட்டிக்க முயலமாட்டார்கள். இப்படியாக இவர்கள் இருவருக்கும் துன்பம் என்பதே இவர்களைத் திருத்தவல்ல சரியான ஆசிரியனாகும். இதனை ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் முதலானவர்களின் வாழ்வில் காணலாம் (தனது கண்ணை இழந்தபோதிலும், மீண்டும் கண்ணை வேண்டாமல், அகக்கண் மூலமே ஸர்வேச்வரனைத் தரிசித்து வந்தார்). ஒரு சில ப்ரபந்நர்கள் அறிந்துகொண்டே சில தவறுகளைச் செய்யக்கூடும்; பின்னர் அதற்கான ப்ராயச்சித்தம் செய்வர்; இவ்விதம் துன்பம் அளிப்பது மறைமுகமாக திருத்தவே ஆகும். அவர்களுக்கு தான் அளிக்க விரும்பிய மோசஷத்தை விரைவாகக் கொடுக்கும் பொருட்டு, பெரியதிருமொழி (11-8-3) - பாம்போடு ஒரு கூரையிலே பயின்றார்போல் தாங்காது உள்ளம் தள்ளும் என் தாமரைக் கண்ணா – தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனே! இந்த ஸம்ஸாரத்தில் வசித்தல் என்பது பாம்புடன் ஒரே வீட்டில் வசிப்பது போன்று மிகவும் பயங்கரமாக உள்ளதைக் கண்டு எனது மனம் தடுமாறுகிறது – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவர்களை இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து வெளியேறும்படியாகச் செய்வதற்காகவே துன்பங்களை

உண்டாக்குகிறான். இங்கு துக்கத்தை அனுபவித்தல் என்பது பூர்வஜன்ம கர்மபலன்களால் ஆகும். அதற்கான தண்டனையாக உள்ள பிராயச்சித்தம் முதலானவற்றில் ஈடுபடுத்துதல் என்பது ப்ரபத்தியின் பலனாகும். இவற்றில் ஒரு சில தண்டனைகள், பூர்வஜன்மத்தில் செய்யப்பட்டு, இப்போது பலன் தரத் தொடங்கிய புண்ணியங்களாலும் ஆகும். தன்னுடைய உயிரின் மீது ஆசை கொண்டு இராமனிடம் சரணம் புகுந்த காக்கைக்கு மீண்டும் உயிர் அளித்ததால், ப்ரபத்தியின் பலன் அங்கு வெளிப்பட்டது. அந்தக் காக்கையின் நடத்தை காரணமாக அதன் ஒரு கண்ணைப் பறித்தது என்பது தண்டனை என்று கூற இயலாது; மீண்டும் தவறு செய்யாமல் இருக்கும் பொருட்டு செய்யப்பட்ட அனுக்ரஹம் என்றே ஆகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 106)

364. அறிவிக்க வுரியனகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்கு மென்னா நின்றதிறே.

அவதாரிகை - இது கிம்புநர் ந்யாய ஸித்தமாம்படி ஈச்வரன்படியை அருளிச்செய்கிறார் (அறிவிக்க வுரியவன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட விஷயத்திற்கு மேன்மேலும் விளக்கம் கூறவும் வேண்டுமோ என்ற நியாயத்தின்படி ஸர்வேச்வரனின் தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “எதிர்கூழல்புக்கு” என்கிறபடியே தம்முடைய சீல ஸௌலப்யாதிகளைக் காட்டி ஸம்ஸாரி சேதநரைத் தப்பாம லகப்படுத்திக் கொள்ளுவதாக வந்தவதரித்து தமக்கடியார் வேணுமென்றபேக்ஷித்தால் அவர்கள் அப்படி அநுகூலராய்த் தோன்றாதொழிந்தாலும், “அவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள், நாமிவர்களுக் குறுப்பாகப் பெற்றோமிறே” என்று அதுதானே போக்யமாக விருப்பர், அதுக்குமேல் அவர்கள் வைமுக்க்யம் பண்ணினார்கள் என்று அவர்கள் குற்றத்தைத் தனியிருப்பிலே பிராட்டிக்கும் அருளிச்செய்யாரென்கிற “கூழ்ந்தடியார்” என்கிற பாட்டிலே, சேதநர் செய்த குற்றங்களைத் தன் திருவுள்ளத்துக் குகந்தவர்களுட னறிவிக்கைக்கு ப்ராப்தனான ஸர்வேச்வரனுட்படத் தன் திருப்பவளம் திறந்தருளிச் செய்யாதே, தானருளிச்

செய்யா தொழிந்தாலும் அறியவல்ல ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று சொல்லா நின்றதினே யென்கை. இத்தால், அவனுட்பட விப்படி மறையா நின்றாலிவனுக்குப் பின்னைச் சொல்லவேணுமோ வென்றபடி.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-7-6) - எதிர்கூழல்புக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னுடைய நீர்மை மற்றும் எளிமை முதலான குணங்களை உணர்த்தி, அதன் மூலம் இந்த உலகில் உள்ள மனிதர்கள் தன்னிடமிருந்து தப்பிச் சென்று விடாமல் இருக்கும் விதமாக வந்து அவதரிக்கிறான்; மேலும் தனக்கு அடியார்கள் மேன்மேலும் கிட்டவேண்டும் என்று விரும்பியவனாக, அவர்கள் தனக்கு அனுகூலர்களாக இல்லாவிட்டாலும், “இவர்கள் எவ்விதமாக வேண்டுமானாலும் இருந்து விட்டுப்போகட்டும். நாம்தான் இவர்களைக் கைக்கொள்கிறோமே” என்று எப்போதும் ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியும் இனிமையாகவே இருப்பார்கள். அதற்கும் மேலே அவர்கள் ஏதேனும் குற்றம் இழைத்திருந்தாலும், அந்தக் குற்றத்தைத் தான் பிராட்டியுடன் தனியாக உள்ளபோது அவளுக்கு அவன் தெரிவிப்பதில்லை என்பதைப் பெரியதிருவந்தாதி (17) - சூழ்ந்தடியார் - என்பதில் காணலாம்; அதாவது சேதநர்கள் செய்யும் குற்றங்களைத் தனக்குப் பிரியமான பிராட்டிக்குத் தெரிவிக்கும் உரிமை உள்ளவனாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளபோதிலும், தன்னுடைய திருவாய் திறந்து அவ்விதம் உரைப்பதில்லை; அப்படியே அவன் உரைக்காமல் இருந்தாலும், தானாகவே அறியும் திறன் கொண்டவர்களாக உள்ளவர்களுக்கும் அந்தக் குற்றங்கள் புலப்படாமல் மறைத்துவிடுகிறான் என்பதையே அந்தப் பாசரம் உணர்த்துகிறது. இப்படியாக ஸர்வேச்வரனே குற்றங்களை மறைத்து விடுகிறான் என்னும்போது, அவனுடைய அடியார்கள் மற்ற அடியார்களின் குற்றங்களை மறைப்பார்கள் என்று கூறவும் வேண்டுமோ?

365. குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல், பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேண்டும்.

அவதாரிகை - இப்படி உத்தேசிய விஷயங்களி லறிவியாதிருக்கும் மாத்ரமும் போராது, குற்றஞ் செய்தவர்கள் விஷயமாக சூடிமாதயாதிகளும் நடக்கவேணுமென்கிறார் மேல் (குற்றஞ் செய்தவர்கள் பக்கல்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகத் தனக்கு வேண்டியவர்களாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்களின் குற்றங்களை மற்றவர்களுக்கு உரைக்காமல் இருந்தால் மட்டும் போதாது; குற்றம் செய்தவர்கள் விஷயத்தில் பொறுமை, கருணை போன்றவற்றையும் காண்பிக்க வேண்டும் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பொறையாவது) அவர்கள் செய்த குற்றத்துக்குத் தாமொரு ப்ரதிக்ரியை பண்ணுதல், நெஞ்சிலே கன்றியிருத்தல் செய்யாமையாகிற அபராத ஸஹத்வம். (க்ருபையாவது), நாம் பொதுத்திருந்தோமாகிலு மெம்பெருமா னுசித தண்டம் பண்ணவன்றோ புகுகிறான், ஐயோ! இனியிதுக்கென் செய்வோம்! என்கிற பரதுக்க காஸஹிஷ்ணுத்வம். (சிரிப்பாவது), அத்ருஷ்ட விரோதமாக விவர்களால் செய்யலாவ தொன்றில்லையிறே, பாருஷ்யாதி முகத்தாலே க்யாதிலாபாதி த்ருஷ்ட விரோதங்களிறே இவர்களால் செய்யலாவது, அப்படி சிலவற்றைச் செய்தால் தங்களோபாதி நாமுமிவற்றிலே சபலராய் இவற்றினுடைய ஹாநியைப் பற்ற நெஞ்சாறல் பட்டுத் தளர்வுதோமென் றிருந்தார்களாகாதே, இவர்கள் அறிவிலித்தன மிருந்தபடியென்! என்று பண்ணும் ஹாஸம். (உகப்பாவது), அவர்கள் பண்ணும் பரிபவாதிகளுக்கு விஷயமான சரீரத்தைத் தனக்கு சத்ருவாகவும், அவர்கள் ஹாநி பண்ணும் த்ருஷ்ட பாதார்த்தங்கள் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களாகவும் நினைத்திருக்கையாலே, தன்னுடைய சத்ரு விஷயமாக வொருவன் பரிபவாதிகளைப் பண்ணுதல் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களானவற்றைப் போக்குதல் செய்தா லுகக்குமாப்போலே, அவர்களளவில் பிறக்கும் ப்ரீதி. (உபகார ஸ்ம்ருதியாவது), நம்முடைய தோஷங்களை நாம் மறந்திருக்கும் தசைகளிலே உணர்த்தியும் நமக்கிவ் விருப்பில் நசையறும்படியான செறுப்புக்களைச் செய்தும், இவர்கள் நமக்குப் பண்ணுகிற உபகாரமென்றான்! என்றிருக்கும் க்ருதஜ்ஞதை. (நடக்கவேணும்) என்றது, இவை இத்தனையும் குற்றஞ் செய்தவர் விஷயத்திலே இவனுக்கவச்யமுண்டாய்ப் போர வேணுமென்று தோற்றுகைக்காக.

விளக்கம் - (பொறை) அவர்கள் செய்த குற்றத்திற்குப் பதிலாக நாம் மீண்டும் ஒரு குற்றம் செய்தல், அவர்கள் செய்த குற்றத்தை எப்போதும் மனதில் எண்ணியபடி இருத்தல் போன்றவற்றைச் செய்யாமல் இருப்பது என்பதான குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் தன்மை. (க்ருபை) - “நாம் இவர்களைப் பொறுத்துக்கொண்டோம் என்றாலும், இவர்களுக்கு ஏற்ற தண்டனையை எம்பெருமான் வழங்கிவிடுவானே! இதற்கு நாம் என்ன செய்வது?”, என்று மற்றவர்களுக்கு ஏற்படவுள்ள துக்கத்தைப் பொறுக்க இயலாமல் உள்ள தன்மை. (சிரிப்பு) - நமக்குக் கிட்டவுள்ள மேல் உலகப் பலன்களைத் தடுக்கும்விதமாக இவர்களால் ஏதும் செய்ய இயலாது; கடுமையான சொற்கள் உரைத்தல் போன்றவை மூலம் இந்த உலகில் நமக்குக் கிட்டவுள்ள இன்பங்களுக்கு விரோதமாக உள்ளவற்றை மட்டுமே இவர்களால் செய்ய இயலும்; இவ்விதம் இங்கு கிட்டவுள்ள இன்பங்களைத் தடுத்தால், இவர்கள் போன்று அந்த இன்பங்கள் கிட்டாத காரணத்தால் நாமும் வருந்துவோம் என்று எண்ணுகிறார்களே! இவர்கள் எத்தனை அறிவற்றவர்கள்? இவர்களுடைய அறிவற்ற நிலை என்னே! என்று எண்ணுவதால் உண்டாகும் சிரிப்பு. (உகப்பு) - அவர்கள் நமக்குச் செய்யும் அவமானம் போன்றவற்றுக்கு இலக்காக உள்ள சரீரத்தை நமக்குச் சத்ருவாகவும், அவர்கள் தடை ஏற்படுத்துகின்ற இந்த உலக இன்பங்கள் தனக்கு வேண்டாதவையாகவும் எண்ணுவதால் - தனது பகைவனுக்கு வேறு ஒருவன் அவமானம் உண்டாக்குவதாலும், தனக்கு விரோதமாக உள்ளவற்றை ஒருவன் விலக்கினாலும் மகிழ்ச்சி ஏற்படுவது போன்று - அவர்களிடம் நமக்கு உண்டாகும் பிரியம். (உபகார ஸ்ம்ருதி) - நமது குற்றங்களை நாம் மறந்துள்ள காலங்களில் நமக்கு அவற்றை நினைவுபடுத்தி, நாம் அவ்விதம் இருக்கும் தன்மையில் உள்ள ஆசை இல்லாதபடியாக்கப் பல வெறுக்கவல்ல செயல்கள் செய்து வருவதால், “நமக்கு இவர்கள் செய்யும் உபகாரம் என்னே!”, என்று எண்ணி செய்ந்நன்றியுடன் இருத்தல். (நடக்கவேணும்) - இவை அனைத்தும் தனக்குக் குற்றம் இழைத்தவர்கள் விஷயத்தில் இவனுக்கு அவசியம் ஏற்பட வேண்டும் என்று உணர்த்தவே “நடக்கவேணும்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆக இப்ப்ரகரணத்தால், ஹிதோபதேச ஸமயத்தில் விப்ரதிபத்தி விசேஷங்களும், தத்ரஹிதமாக உபதேசிக்க வேணுமென்னுமிடமும் உபதேச ஸாக்ஷாத் பலமும், உபதேஷ்டாவி னாசார்யத்வம் ஸித்திக்கும் வழிகளும், விப்ரதிபத்தியுட னுபதேசிக்கில் உபயர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லாமையும், உபதேஷ்டாவான ஆசார்யனுக்கு அவச்யாபேக்ஷித குணத்வயமும், ஸாக்ஷாதாசார்யத்வமின்ன மந்த்ரத்தை உபதேசித்தவனுக் கென்றும் சொல்லுகையாலே, ஸதாசார்ய லக்ஷணத்தையும்; ததநந்தரம் ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணத்தையும், ததபயருடைய பரிமாற்றங்களையும் சிஷ்யனுக் காசார்ய விஷயத்தில் “தீமனங் கெடுத்தாய்” இத்யாதிப்படியே யாவச்சரீரபாத முபகார ஸம்ருதி நடக்கவேணுமென்னு மத்தையும், மநஸ்ஸுக்குத் தீமையின்னதென்னுமிடத்தையும், அதிலுபபாதநீயாம்சத்தி னுபபாதநத்தையும், தத்ப்ரஸங்கத்திலே மற்றுமிவனுக் கபேக்ஷிதமான ஆசார்ய விஷயத்திலுண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்த யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களும் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - ஆக இந்த ப்ரகரணத்தில் கூறப்படுவது என்னவென்றால் – ஒருவனுக்கு வேண்டிய நன்மையை உபதேசம் செய்யும்போது தகாத எண்ணங்கள் எவை என்பதும், அப்படிப்பட்ட தகாத எண்ணங்கள் இல்லாமல் உபதேசிக்க வேண்டும் என்பதும், உபதேசத்தின் மூலம் ஏற்படும் நேரடியான பலனும், உபதேசம் செய்பவனுக்கு ஆசார்யனாகும் தன்மைகள் ஏற்படும் விதங்களும், தகாத எண்ணங்களுடன் உபதேசம் செய்தால் ஆசார்யன் மற்றும் சிஷ்யன் ஆகிய இருவருக்குமே ஸ்வரூப ஸித்தி ஏற்படாது என்பதும், உபதேசம் செய்யும் ஆசார்யனுக்கு இருக்கவேண்டிய அவசியமான இரண்டு குணங்களும், ஆசார்யனாகும் தன்மை என்பது திருமந்திரத்தை உபதேசம் செய்யும் ஒருவனுக்குக் மட்டுமே உள்ளது என்றும் பலவிதமான விஷயங்கள் கூறுவதால், ஆசார்ய லக்ஷணம் விரிவாக அருளிச்செய்யப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து - நல்ல சிஷ்யனின் லக்ஷணத்தையும், ஆசார்யனும் சிஷ்யனும் ஒருவருக்கொருவர் பரஸ்பரம் எவ்விதம் நடக்கவேண்டும் என்பதையும், சிஷ்யன் ஆசார்யனிடம் திருவாய்மொழி (2-7-8) – தீமனம் கெடுத்தாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது சரீரம் உள்ளவரை நன்றியுடன் இருக்கவேண்டும் என்பதையும், மனதிற்கு உண்டாகவல்ல தீமை இத்தகையது என்பதையும், அந்தத் தீமைகளைக் குறித்து

விவரிக்க வேண்டியவற்றை விவரித்தும், அவ்விதம் விளக்கும்போது நல்ல சிஷ்யனுக்கு அவசியமான அர்த்தங்களையும் - கூறுவதால், இதுவரை கூறப்பட்டதான த்வயமந்த்ரத்தில் நிலை நிற்கும் அதிகாரிக்கு அதனை உபதேசிக்கும் ஆசார்யனுடைய விஷயத்தில் ஏற்படவேண்டிய எண்ணங்களும் பின்பற்றவேண்டிய முறைகளும் கூறப்பட்டன.

நான்காம் ப்ரகணம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 116)

2-2-7. பள்ளி யாலிலை யேமூலகும் கொள்ளும்

வள்ளல் வல்வயிற்றுப் பெருமான்

உள்ளு ளாரறிவார் அவன்தன்

கள்ளமாய மனக் கருத்தே.

பொருள் - ஆலிலையைப் படுக்கையாகக் கொண்டு, அனைத்து லோகங்களையும் கொள்ளக்கூடிய அளவிற்கு இடம் கொடுக்கின்ற தாராள குணம் மற்றும் சக்தி கொண்ட திருவயிறு உடையவன் ஸர்வேச்வரன் ஆவான். ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிய அவனுடைய, யாருக்கும் அறிய இயலாத திருவுள்ளத்தில் உள்ளவற்றை மனதால் அறியும் திறன் உள்ளவர் யார்?

அவதாரிகை - அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தாலும் இவனே ஈச்வரன் என்கிறார்.

விளக்கம் - யாராலும் செய்ய இயலாத செயல்களைச் செய்வதாலும் இவனே ஸர்வேச்வரன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பள்ளி ஆலிலை) படுக்கை - பவனாயிருப்பதொரு ஆலந்தளிர். (ஏமூலகும் கொள்ளும்) இப்படுக்கையிலே ஸப்தலோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்துக் கண்வளரும். (வள்ளல்) புக்க லோகங்களுக்கு அவ்வுருகே

“இன்னங்கொண்டுவா” என்னும்படி இடமுடைத்தாயிருக்கை. (வல் வயிற்றுப் பெருமான்) உட்புக்க பதார்த்தங்களுக்கு பயப்ரஸங்கமின்றியே யொழியும்படி மிடுக்கையுடைத்தாயிருக்கை. (பெருமான்) இப்படி ரக்ஷிக்க வேண்டிற்று உடையவனாகை. அவனுடைய உள்ளுளாய கள்ளமாய மனக்கருத்தை யார் அறிவார்? கண்டதொன்றைச் சொன்னவித்தனை போக்கி, உள்ளுள் - இன்னம் உள்ளேயுள்ளே உண்டாய், கள்ளமாய் - ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடியாய், மாயமாய் - ஜ்ஞாதாம்சம் ஆச்சர்யமாயிருக்கிற அவனுடைய, மனக்கருத்து - மனோவ்யாபாரத்தை, ஒருவரால் அறியலாயிருக்கிறதோ?

விளக்கம் - (பள்ளி ஆலிலை) - படுக்கை. பவனாயிருப்பது என்றால், அப்போது துளிர்ந்த என்று பொருள். ஆலந்தளிர் என்ற படுக்கையில். (ஏழுலகும் கொள்ளும்) - இப்படிப்பட்ட படுக்கையில் ஏழு லோகங்களையும் வயிற்றில் ஏற்றபடி கண்வளர்கின்ற. த்ரைலோக்யம் என்றால் பாதாளமும், பூமியும் ஒன்றும், அந்தரிசுஷம் ஒன்றும், ஸ்வர்க்கம் ஒன்றும் ஆகும்; ப்ரளயத்தில் வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றியது த்ரைலோகம் என்றபோதிலும், இங்கு ஏழு என்று கூறியது ஸர்வேச்வரனுடைய பாரிப்பை உணர்த்தவே ஆகும். அதாவது மஹாபலி அபகரித்தது த்ரைலோகம் என்றுள்ளபோதிலும், ஸத்யலோகம் முடிய அளந்தது போன்று ஆகும். (வள்ளல்) - வள்ளல் என்ற பதம் வயிற்றின் விசேஷ தன்மையைக் குறிக்கும். அனைத்து போகங்களையும் விழுங்கிய பின்னரும், “இன்னமும் இருந்தால் கொண்டு வரலாம்” என்னுபடியாக வயிற்றில் இடம் உண்டு. பெரியதிருமொழி (11-5-2) - இவ்வேழுலகும் உண்டும் இடமுடைத்தால் - என்றது காண்க. (வல் வயிற்றுப் பெருமான்) - உள்ளே போகின்ற உலகங்களுக்குச் சிறிதும் பயம் ஏற்படாதபடி காப்பாற்றவல்ல மிடுக்கு உள்ளது. (பெருமான்) - இவ்விதம் ரக்ஷிக்கக் கடமைப்பட்டவன். யாரும் அறியாததும், உள்ளே இருப்பதுமான மாயை நிறைந்த அவனுடைய திருவுள்ளத்தை யார் அறிவார்? இதைக் கேட்டவர்கள் ஆழ்வாரிடம், “நீவீர் இப்போது அறிந்து உரைத்தீர் அல்லவோ?” என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார் - நான் பார்த்ததை மட்டுமே உரைத்தேன். இன்னமும் அறியாததாகவும், உள்ளே மறைந்து கிடப்பதாகவும், ஆச்சர்யம் உள்ளதாகவும் இருக்கும் அவன் திருவுள்ளத்தை யாரால் அறிய இயலும் - என்றார்.

2-2-8. கருத்தில் தேவு மெல்லாப் பொருளும்

வருத்தித்த மாயப் பிரானையன்றி யாரே

திருத்தித் திண்ணிலை மூவுலகும் தம்முள்

இருத்திக் காக்குமியல் வினரே

பொருள் – தன்னுடைய நினைவு மூலம் மட்டுமே தேவர்களையும், மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களையும் ஸ்ருஷ்டித்த ஆச்சர்யமான சக்தி கொண்டவன் ஸர்வேச்வரன் ஆவான். அவன் அல்லாமல் மூன்று லோகங்களையும் உறுதிபட நிலைநிறுத்தி, திருத்தி, தனது நினைவுக்குள் வைத்துக் காப்பாற்றும் ஸ்வபாவம் உள்ளவர் வேறு யார்?

அவதாரிகை - ஸ்ருஷ்டியும் பாலநமும் ஸ்வாதீநமாகவுடையவனாகையாலே இவனே ஈச்வரன் என்கிறார்.

விளக்கம் - படைத்தல் மற்றும் காத்தல் ஆகிய இரண்டையும் தன்னுடைய கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ளதாலும் இவனே ஈச்வரன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கருத்தில் இத்யாதி) தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தில் தேவஜாதியையும் மற்றுமுண்டான ஸகல பதார்த்தங்களையும், வர்த்திப்பித்த - உண்டாக்கின, ஸ்ருஷ்டித்த. ஆச்சர்யபூதனான ஸர்வேச்வரனையன்றி, மூன்று லோகங்களையும் திண்ணிதான ஸ்திதியையுடைத்தாம்படியாகத் திருத்தி, தம்முள் இருத்தி, அவ்வோ பதார்த்தங்களுக்கு அநுரூபமான ரக்ஷணங்களையும் திருவுள்ளத்தே வைத்துக் காக்கும். “நஹி பாலந ஸாமர்த்த்யம்” என்கிறபடியே ரக்ஷணத்தைப் பண்ணும். (இயல்வினரே) இத்தை இயல்வாகவுடையவர் - ஸ்வபாவமாகவுடையவர் ஆர்? “மாயப்பிரானை அன்றி காக்கும் இயல்வினர் ஆர்?” என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (கருத்தில் இத்யாதி) - தனது ஸங்கல்பம், அதாவது நினைவு மூலம் மட்டுமே தேவர்களையும் மற்றும் உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களையும் உண்டாக்கிய, ஸ்ருஷ்டித்த, வியக்கவைக்க வல்ல ஸர்வேச்வரன் அல்லாமல்; மூன்று லோகங்களையும் நிலையான ஒரு தன்மையில் நிற்க வைத்து, அந்தப்

பொருள்களின் பாதுகாப்பு என்பதையும் தனது திருவுள்ளத்தில் வைத்துப் பாதுகாத்து; ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-22-19) - நஹி பாலந ஸாமர்த்த்யம் - விஷ்ணுவைத் தவிர யாரால் பாதுகாக்க இயலும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பாதுகாக்கின்ற. (இயல்வினரே) - இவ்விதம் செய்வதைத் தனது ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவர்கள் வேறு யார்?

2-2-9. காக்கு மியல்வினன் கண்ணபெருமான்

சேர்க்கை செய்து தன்னுந்தியுள்ளே

வாய்த்த திசைமுகன் இந்திரன் வானவர்

ஆக்கினான் தெய்வ வலகுகளே

பொருள் - அனைத்தையும் காப்பாற்றுவதையே தனது ஸ்வபாவமாகக் கொண்ட க்ருஷ்ணனாகிய ஸர்வேச்வரன், அனைத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்யும் ப்ரளயகாலம் வந்தபோது அனைத்தையும் தனது திருமேனிக்குள்ளே சேர்த்துக் கொண்டான். பின்னர் ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் தனது திருநாபியில் ஸ்ருஷ்டி செய்யும் யோக்யதை உள்ள நான்முகன், இந்த்ரன், தேவர்கள், தேவலோகங்கள் போன்றவற்றை உண்டாக்கினான்.

அவதாரிகை - ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் ஸ்வாதீநமாம் படியிருக்கையாலும் இவனே ஈச்வரன் என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் ஆகிய மூன்றுமே இவனுடைய கட்டுப்பாட்டில், இவனுக்கு அடங்கி உள்ளதால் இவனே ஈச்வரன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (காக்கும் இயல்வினன்) “ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே” என்கிறபடியே பாலந கர்மத்தை ஸ்வபாவமாகவுடையவன். (கண்ணபெருமான்) ரக்ஷணார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்த ஸர்வேச்வரன். (சேர்க்கை செய்து) ஸம்ஹார காலம் வந்தவாறே கார்யரூப ப்ரபஞ்சமடையத் தன் பக்கலிலே சேர்க்கையாகிற செயலைச் செய்து. (தன் இத்யாதி) தன்னுடைய திருநாபீ கமலத்திலே, தான் ஒருகால் “ஸ்ருஷ்டி” என்று விட்டால், பின்பு தன்னையும் கேட்க வேண்டாதபடி

ஸ்ருஷ்டிஷ்டமனான சதுர்முகன், இந்த்ரன் மற்றுமுண்டான தேவர்களோடே கூட, இவர்களுக்கு இருப்பிடமான லோகங்களையும் கட்டளைப்பட உண்டாக்கினான். தன் உந்தியுள்ளே ஆக்கினான்.

விளக்கம் - (காக்கும் இயல்வினன்) - ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே - ஐச்வர்யம் அளித்தல் மற்றும் காப்பாற்றுதல் ஆகியவற்றில் இவனுக்குச் சமம் யாரும் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப காப்பாற்றுதலைத் தனது ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவன். (கண்ணபெருமான்) - காப்பாற்றுவதற்காக மட்டுமே இந்த உலகில் க்ருஷ்ணனாக அவதரித்த நம்முடைய ஸர்வேச்வரன். (சேர்க்கை செய்து) - அழிக்கின்ற காலம் வந்தபோது, தனது கார்ய வடிவமாக உள்ள இந்த ப்ரபஞ்சத்தை முற்றிலுமாகத் தன் பக்கம் சேர்த்தல் என்ற செயலைச் செய்து. (தன் இத்யாதி) - தனது திருநாபிக்கமலத்தில் நான்முகனைப் படைத்த பின்னர், தான் ஏதும் செய்யாமல், “அனைத்தையும் படைப்பாயாக” என்று நான்முகனை ஏவும்படியாக ஆகிவிட்டால், அவனுக்கு அந்தத் திறன் இருக்கவேண்டும் அல்லவோ? ஆக, தன்னையும் கேட்க வேண்டாதபடி ஸாமர்த்யத்துடன் கூடிய நான்முகன், இந்த்ரன் முதலானவர்களுடன் தேவர்களைப் படைத்தான். பின்னர்தேவர்களுக்கு இருப்பிடமான அனைத்து லோகங்களையும் தனக்கு அடங்கி நடக்கும்படியாகப் படைத்தான்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 81)

78. நலியும் நரகனை வீட்டிற்றும் வாணன் திண்டோள் துணித்த

வலியும் பெருமையும் யான் செல்லும் நீர்த்தல்ல, மைவரைபோல்

பொலியுமுருவில் பிரானார் புனைபூந்துழாய் மலர்க்கே

மெலியுமட நெஞ்சினார், தந்து போயின வேதனையே

பொருள் - அனைவரையும் துன்புறுத்திய நரகாஸுரனை அழித்ததும், பாணாஸுரனுடைய உறுதியான ஆயிரம் தோள்களை வெட்டியதும் என்றுள்ள ஸர்வேச்வரனின் பலம் மற்றும் பெருமை ஆகியவை, நான் உரைப்பதற்கு ஏற்ற (எளிய) ஸ்வபாவம் கொண்டவை அல்ல. அஞ்சனபர்வதம் போன்று மிகுந்த ஸௌந்தர்யம் கொண்டவனாகிய க்ருஷ்ணன் அணிந்த மலர்கள் நிறைந்த துளசிமாலைக்காக வாடும் என்னுடைய பிடிவாதம் நிறைந்த மனம் எனக்கு அளிக்கும் வேதனை இப்படியாக உள்ளது.

அவதாரிகை - இதில் க்ருஷ்ணாவதாரத்திற் பரிமாற்றத்தைப் பெறவேண்டுமென்றாசைப்பட்டாளொரு பிராட்டி வார்த்தையாயிருக்கிறது.

விளக்கம் - க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஈடுபட்ட நாயகி, அதன் தொடர்புடைய ஏதேனும் ஒன்றைப் பெறவேண்டும் என்று கூறுவதாக இந்தப் பாசுரம் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (நலியும் நரகனை) ஸர்வேச்வரன் பரிக்ரஹிக்கைக்கு யோக்யையகளா யிருக்கிறவர்களைக் கொண்டு வந்து சிறை செய்தானிறே. (கலியும்) அந்த நலிவு தம்மதாயிருந்தபடி. (வீட்டிற்றும்) வீழ்த்ததும் - முடித்ததும். (வாணனித்யாதி) உஷையையும் அநிருத்தனையும் சேரவொட்டாதே, சிறை செய்த வாணனுடைய (திண்டோள்) தேவதாந்தர ஸமாச்ரயணத்தை பண்ணித் திண்ணிய தோளையுடையனாக நினைத்திருந்தான். “ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந்” ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஆநந்தத்தையறிந்தவன், “நபிபேதிசுதச்சந”. “ஏஷஹ்யே வாநந்த யாதி” இறே. அத்தால் வந்த தைர்யத்தாலே தான் புத்தியூர்வம் பண்ணினவற்றையும் மதியாதிருக்குமிறே. அவன் திண்ணிய தோளைத் துணித்த வலியும், பெருமையுமென்னுதல்; வலியின் பெருமை யென்னுதல், மிடுக்கும் மேன்மையும்; அன்றிக்கே, வலியினுடைய பெருமையும். (யான் சொல்லும் நீர்த்தல்ல) நாமிப்போதிருந்து சொல்லுமளவோ? (நீர்த்தல்ல) தன்மையை உடைத்தல்ல, ஸ்வபாவத்தை யுடைத்தல்ல. அவனுடைய விரோதி நிரஸந சீலத்தையும் ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையும், மேன்மையையும் நாமின்றிருந்து சொல்லுமளவோ? அவன் வாராமையால் படுகிற நலிவால் வந்த குறை அத்தலையிலிட வொண்ணாதபடியாயிறே யவன் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்தாலிருப்பது. ஆனால் பின்னை இதரராலே வந்ததாகிறதோ வென்ன; (மைவரையித்யாதி) நமக்கு ஸாத்மிக்கும் விஷயம், ஸாத்மியாத விஷயமென்று ஆராயாதே யாசைப்பட்ட நம் நெஞ்சு தந்து போன ஐச்வர்யமிறே இதெல்லாமென்கிறார். (மைவரைபோல்) அஞ்சநகிரி போலேயாயிற்று திருமேனியிருப்பது. (பொலியுமுரு) ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லிற்றென்னா அவ்வளவாயிராதிறே, ஸர்வதா ஸத்ருச வஸ்து வில்லாமையால். உள்ளதிலுருச் செய்ததொன்றைப் போலியாகச் சொல்லப்புகுபுப் பின்னையது தானும் போராதேயிறேயிருப்பது. (பிரானார்) “பக்த்தாநாம்” என்றிறே யவர்படி. (புனையித்யாதி) அவர் சாத்தின அழகிய திருத்துழாய் மலர்க்கே. (மெலியுமட நெஞ்சினார்) ஸாத்மிக்கும் விஷயதிலே யாசைப்பட்டுக் கிடையாவிட்டால் படுமதைப்பட்டுக் கிடையாதென்றிருந்தாலும் பற்றிற்று விடாதே நிற்கிற நம் நெஞ்சு தந்து போன க்லேசமிறே இதெல்லாம்.

விளக்கம் - (நலியும் நரகனை) - ஸர்வேச்வரன் கலப்பதற்கு ஏற்றவர்களாக உள்ள பலரையும் கொண்டு வந்து சிறையில் அடைந்தான். (நலியும்) - அத்தகைய வேதனை போன்று இவளுடையதும் இருந்தது. (வீட்டிற்றும்) - வீழ்த்தியது = முடித்தது. (வாணனித்யாதி) - உஷை மற்றும் அநிருத்தன் ஆகிய இருவரையும் சேரவிடாமல் செய்து, சிறையில் அடைத்த பாணாஸுரனுடைய. (திண்டோள்) - சிலர் அற்பமான தேவதைகளை அடைந்து, ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளை அடைந்தது போன்று எண்ணுவர்; இது போன்று, தனது தோள்களை மிகவும் உறுதியானது என்று எண்ணிய. தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (2) - ஆனந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் - ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தை அறிந்தவன், நபிபேதிகுதச்சந - எதனைக் குறித்தும் அச்சம் கொள்ளமாட்டான்; ஏஷஹ்யே வாநந்த யாதி - இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த ஆனந்தம் - என்று கூறுவது காண்க. இப்படிப்பட்ட ஆனந்தம் குறித்து அறிந்த ஒருவன், அதன் மூலம் தனக்கு ஏற்பட்ட துணிவு காரணமாக, புத்தியால் வலிமை என்று அறிந்த எதனைக் குறித்தும் பயப்படமாட்டான் அல்லவோ? அப்படிப்பட்ட பாணாஸுரனின் உறுதியான தோள்களை வெட்டிய வலிமை மற்றும் பெருமை. அந்த வலிமையின் பெருமை என்று கொள்க. அதாவது மிடுக்கு மற்றும் மேன்மை அல்லது வலிமையின் பெருமை. (யான் சொல்லும் நீர்த்தல்ல) - நான் கூறக் கூடியதாக இருக்குமோ? (நீர்த்தல்ல) - அது அத்தனை எளிமையான ஸ்வபாவம் கொண்டது அல்ல. அவன் சத்ருக்களை அழித்த தன்மை மற்றும் ஆண்மையின் மேன்மை ஆகியவை குறித்து உரைக்க இயலுமோ? அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை நன்றாக உணர்ந்தால், அவன் வராத காரணத்தால் ஏற்பட்ட துன்பம், அவன் மீது சுமத்த இயலாதபடி அல்லவோ உள்ளது! அப்படி என்றால் இந்தத் துன்பம் யாரால் ஏற்பட்டது? (மைவரையித்யாதி) - நமக்கு இது கிட்டவல்ல விஷயம், கிட்டாத விஷயம் என்று ஆராயாமல் ஆசைப்பட்ட நமது மனம் அளித்துவிட்டுச் சென்ற செல்வம் அல்லவோ இந்தத் துன்பம்? (மைவரை) - அஞ்சனபர்வம் போன்று திருமேனி உள்ளது. (பொலியுமுரு) - ஓர் உதாரணம் கூறி உணர்த்த இயலாதபடி அழகுடன் உள்ள திருமேனி; அனைத்தையும் ஒரே போன்று ஈர்க்கின்ற வஸ்து வேறு இல்லாத காரணத்தால் ஆகும். தாம் கூறுகிற பொருள்களில் ஏதேனும் ஒன்றை ஒப்பு நோக்கி உரைக்கலாம் என்றால் இயலாதபடி. (பிரானார்) - ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - பக்தாநாம் - பக்தர்களுக்காகவே உள்ள திருமேனி - என்று கூறும்படி அவன்

உள்ளான். (புனையித்யாதி) - அவன் அணிந்துள்ள துளசிமாலை குறித்து. (மெலியுமட நெஞ்சினார்) - கிட்டக்கூடிய வஸ்து மேலே விருப்பம் கொண்டு அது கிட்டாத காரணத்தினால் துன்பம் அடையும் நிலை அல்லாமல், கிட்டாத வஸ்து என்று அறிந்தபோதிலும் ஆசைப்பட்டு, மேலும் துன்பத்தை ஏற்படுத்திவிட்டுப் போன மனம்; அது உண்டாக்கிய துன்பம்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்